PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIÊM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH
Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không
Tập 224

Trong Phật pháp thường nói: "*Tâm Phật chúng sanh tam vô sai biệt*". Câu nói này rất nhiều đồng tu đều quen tai. Lời nói này là chân thật. Chính bởi vì câu nói này là chân thật, cho nên chúng ta khởi tâm động niệm liền khởi lên tác dụng cảm ứng tương thông với Phật Bồ Tát. Không luận vào lúc nào, không luận ở nơi nào, bạn đều có thể câu thông với chư Phật Bồ Tát. Làm thế nào để câu thông? Trong tâm một niệm không sanh. Tại vì sao trong tâm phải một niệm không sanh? Một niệm không sanh không có giới hạn, sướng thông vô ngại. Khởi lên một niệm phân biệt thì liền có chướng ngại, không thông, trở ngại rồi. Đạo lý chính ngay chỗ này. Cho nên, vẽ bùa, đọc chú, tụng Kinh, cầu thọ phải dùng tâm chân thành. Thành liền thông, chân thành liền thông. Từ sự việc này chúng ta liền có thể thể hội được, ngay trong cuộc sống thường ngày, chúng ta đích thực cùng hư không pháp giới tất cả chúng sanh có liên quan mật thiết, đích thực là cùng đồng một thể sinh mạng. Chúng ta phải nên học Phật Bồ Tát, dùng tâm chân thành đối đãi tất cả chúng sanh, không dùng vọng tâm. Dùng vọng tâm là có lỗi với tất cả chúng sanh, phải dùng chân tâm. Chân tâm đó là diệu hương phổ huân. Chúng ta dùng vọng tâm đó là uế khí đầy trời, đây là có lỗi với đại chúng, dùng lời hiện tại mà nói, tạo thành không khí ô nhiễm nghiêm trọng. Sự việc này chính là như vậy. Cho nên, một câu sau cùng này là đem cái ảnh hưởng này mở rộng, ngang mở rộng đến hư không pháp giới, dọc kéo dài đến quá khứ vị lai, "*ngang biến mười phương, dọc cùng ba cõi*".

* * *

Kinh văn: "**Tùy sở sanh xứ, sắc tướng đoan nghiêm, tam thập nhị tướng, bát thập chủng hảo, tất giai cụ túc**".

Phật Bồ Tát ứng hóa ở thế gian, sắc tướng này không nhất định, tướng hảo cũng không nhất định. "Phổ Môn Phẩm" phần nhiều các đồng tu đều đọc qua, Bồ Tát Quán Âm nói với chúng ta rất rõ ràng, Bồ Tát Ngài nơi nơi hiện thân ở khắp mười phương thế giới, đáng dùng thân gì để độ thì liền hiện thân đó để độ. Cho nên chúng ta xem thấy đoạn Kinh văn này, phải hiểu được cái ý nghĩa này. Đây là nêu một thí dụ, người đáng dùng thân Phật mà được độ thoát, liền hiện thân Phật mà vì nói pháp. "*Ba mươi hai tướng, tám mươi vẻ đẹp*", đây là thân Phật.

"*Tùy sở sanh xứ*", tùy là tùy duyên, chắc chắn không có ý của chính mình. Nếu như có ý của chính mình, đây là phàm phu, vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của họ vẫn chưa đoạn hết, họ là phàm phu. Chư Phật Bồ Tát, Pháp Thân Đại Sĩ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước đều đoạn rồi, cho nên thị hiện của họ giống như trên "Kinh Lăng Nghiêm" đã nói: "*Tùy chúng sanh tâm ứng sở tri lượng*". Chúng sanh có cảm, Phật Bồ Tát liền có ứng, cái thân này là cảm ứng mà hiện ra. Trong cảm ứng, thù thắng nhất là "thân Phật", chính là lấy cái thí dụ này để nói.

"*Đoan*" là đoan chánh, "*nghiêm*" là trang nghiêm. Dung sắc đoan chánh, thanh tịnh trang nghiêm. "*Ba mươi hai tướng, tám mươi vẻ đẹp*", đây là chính Thích Ca Mâu Ni Phật hiện ra thân tướng ở thế gian này của chúng ta.

"*Trượng lục kim thân*". Hôm qua có đồng tu hỏi: "*A Di Đà Phật thân kim sắc*", tại vì sao chúng ta cúng tượng Phật này là màu trắng, không phải màu vàng? Phía trước chúng ta, vị Thích Ca Mâu Ni Phật cũng là màu trắng sứ. Các vị phải nên biết, trong Phật pháp rất nhiều ngôn ngữ đều là ý ở ngoài lời, bạn phải nên hiểu, bạn không nên chấp trước âm thanh văn tự, vậy thì sai rồi. "Kim" đại biểu cái gì? Đại biểu "viên mãn", đại biểu "bất biến". Trong kim loại, chỉ có màu sắc của vàng là không thay đổi, bạc sẽ bị ô xi hóa, sẽ biến màu, vàng thì không bị biến đổi, cho nên lấy cái ý này, nó không phải nhất định. Chúng ta đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc, thành thật mà nói, chúng ta mỗi một người thấy A Di Đà Phật đều không như nhau. Vì sao vậy? A Di Đà Phật cũng là "*tùy chúng sanh tâm ứng sở tri lượng*", làm sao có thể như nhau? A Di Đà Phật không có thân tướng, mà tùy tâm niệm chúng sanh hiện tướng. Bạn tưởng A Di Đà Phật là thân tướng gì thì bạn thấy chính là cái thân tướng đó. Tướng bạn thấy cùng tướng bạn tưởng hoàn toàn như nhau, cho nên Phật chính là từ tâm bạn tưởng để hiện tướng cho bạn xem. Đây đều là sự thật.

Mọi người đều biết Bồ Tát Quán Âm thường xuất hiện ở Phổ Đà Sơn động Phạm Âm. Có rất nhiều người đến tham bái núi Phổ Đà, nhất định vào trong động Phạm Âm để bái Quán Âm, xem thử chính mình có duyên phận để thấy được Bồ Tát Quán Âm hay không. Có một số người thấy được, có số người không thấy được. Không thấy được là do tâm không thành, chính là bạn đang lạy Bồ Tát Quán Âm, trong tâm bạn có vọng tưởng, có tạp niệm thì bạn không thấy được. Nếu như khi bạn đến lạy, bạn lạy mười phút, hai mươi phút, nửa giờ đồng hồ, bạn thành tâm thành ý mà lạy, một vọng tưởng tạp niệm đều không có, bạn sẽ thấy được. Thế nhưng mỗi một người thấy được tướng Bồ Tát Quán Âm luôn luôn là không giống nhau.

Tôi nhớ lại tôi có một năm giảng Kinh ở Hong Kong, Pháp sư Thánh Nhất đến thăm tôi. Ông nói với tôi, họ ba người cùng nhau đi bái núi Phổ Đà, cũng đến động Phạm Âm để bái Quán Âm, lạy được nửa giờ đồng hồ, Bồ Tát Quán Âm xuất hiện, ba người đều thấy được, đều vô cùng hoan hỷ. Trên đường trở về, ba người hỏi nhau, Ngài thấy được Bồ Tát Quán Âm hình dáng thế nào? Pháp sư Thánh Nhất thấy được Bồ Tát Quán Âm là kim sắc, đội mão tỳ lư, kim sắc. Có một vị thấy được chính là Quán Âm bạch y mà chúng ta thường thấy, vị pháp sư khác thấy được là tướng Tỳ Kheo xuất gia. Ba người thấy được không giống nhau.

Những đạo lý này chúng ta đều phải hiểu. Sau khi hiểu rồi, liền đem vọng tưởng, phân biệt, chấp trước buông xả. Không còn có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, bạn mới có thể thấy được chân thân của Phật Bồ Tát. Có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, bạn thấy được đều là hóa thân, Ngài tùy tâm tưởng của bạn mà biến hóa ra tướng trạng. Người thế gian chúng ta, đại khái Trung Quốc cùng Ấn Độ đều sai biệt không nhiều, bởi vì thân tướng một bộ phận nào đó cho rằng đó là một loại quý tướng, tướng hảo, cho nên 32 loại gọi là "đại trượng phu tướng", người Trung Quốc chúng ta gọi là đại quý tướng, tướng đại phú đại quý, người thế gian cho rằng quý tướng, Phật thị hiện thảy đều đầy đủ, không có kém khuyết thứ nào.

Phật vì sao phải làm ra thị hiện như vậy? Dùng hình tượng này để tiếp dẫn chúng sanh. Hình tượng, dùng lời trong thương nghiệp hiện tại chính là bao bì, nhãn hiệu. Tiếp dẫn chúng sanh, nhiếp thọ chúng sanh, để chúng sanh xem thấy tướng hảo của Phật Bồ Tát liền có thể sanh tâm hoan hỷ, liền bằng lòng học tập với Ngài. Tác dụng của tướng hảo như vậy mà thôi. Cho nên, Thế Tôn thị hiện 32 tướng tốt 80 loại tùy hình đẹp. Ở trên Kinh Phật nói với chúng ta, Chuyển Luân Thánh Vương cũng có "*Tam thập nhị tướng, bát thập tùy hình hảo*". Có thể thấy được, phước báo này đích thực trong đời quá khứ vô lượng kiếp đến nay đã tu được. Tướng hảo là thuộc về phước báo. Tướng hảo của Chuyển Luân Thánh Vương so với tướng hảo của Phật thì không được tinh tế giống như Phật vậy.

Ở trong đoạn Kinh văn này, chúng ta phải nên học tập. Chúng ta hiểu rõ "tùy loại hiện thân" là thuộc về phương thức thứ nhất tiếp dẫn quảng đại chúng sanh. Chúng ta học Phật, làm đệ tử của Phật, không luận tại gia xuất gia, đối với hình tượng của Phật giáo chắc chắn không thể nào hủy hoại. Hủy hoại hình tượng của Phật giáo, các vị nghĩ xem, chẳng phải là bằng với làm thân Phật chảy máu sao? Cái tội này rất nặng. Có mấy người thể hội được sự việc này? Không luận tại gia xuất gia, người ta vừa thấy chúng ta là Phật giáo đồ, chúng ta là đệ tử Phật, đệ tử

Phật ở trong xã hội nhất định làm ra tấm gương tốt nhất cho mọi người xem, cho nên không thể không xem trọng thân tướng. Thế nhưng bạn phải nên biết, thân tướng là phước đức tu thành, chắc chắn không phải hóa trang có thể hóa trang ra được. Cái đó không thể hóa trang ra được, mà phước đức tu thành. Phải chăm chỉ đoạn ác tu thiện, phải phá mê khai ngộ. Chỉ cần chăm chỉ tu hành, sắc thân tướng hảo này nhất định có thể có được, không cần tìm cầu, tự nhiên liền sẽ có được. Cái sắc thân tướng hảo này liền có thể nhiếp thọ rất nhiều chúng sanh. Việc đầu tiên liền có thể độ người nhà của bạn. Thân thể của bạn khỏe mạnh, sắc tướng trang nghiêm, tâm địa thanh tịnh, đủ để khiến gia thân quyến thuộc của bạn, bạn bè đồng học của bạn nhìn thấy bạn sanh tâm hoan hỷ. Đặc biệt là ở sau tuổi trung niên. Vì sao vậy? Sau khi người đến tuổi trung niên, họ đều hiểu được tìm cầu khỏe mạnh. Xem thấy bạn sức khỏe tốt đến như vậy, họ sẽ thỉnh giáo với bạn: "*Bạn làm thế nào bảo dưỡng thân thể?*". Bạn liền có thể đem Phật pháp giới thiệu cho họ, bạn liền độ được một chúng sanh. Cho nên cái thân tướng này là cái bảng hiệu, cái bảng hiệu này vô cùng quan trọng. Nếu như nói cái thân tướng của bạn không tốt, đạo hạnh của bạn không tệ, rất tốt, thì lời nói này ở trên Phật Kinh nói không thông. Đạo hạnh là nhân, tướng hảo là quả báo. Nhân tốt mà quả không tốt, không có cái đạo lý này. Nhân cùng quả chắc chắn là tương ưng. Chúng ta ở bên ngoài đem Phật pháp giới thiệu cho quần chúng rộng lớn, các vị nghĩ xem, các vị không thật tu thì làm sao được? Sự việc này không thể làm giả được.

Hình trong truyền hình luôn luôn là không đáng tin. Ta nghe nói cái gì? Khi lên truyền hình đều phải qua hóa trang, còn có thầy hóa trang để giúp bạn hóa trang. Diện mạo hóa trang chính là giả, không phải khuôn mặt thật của bạn. Chúng ta học Phật cũng có mấy lần có cơ hội lên truyền hình, chúng ta nhất quyết không hóa trang, quyết định không làm giả. Chúng ta làm giả, thành thật mà nói, thì chúng ta có lỗi với Phật Bồ Tát, chúng ta cũng có lỗi với chúng sanh. Vì sao vậy? Lừa gạt, đó không phải là chân thật rồi.

Cho nên, "sắc tướng đoan nghiêm" chúng ta nhất định phải chú ý đến, phải chăm chỉ nỗ lực tu tâm thanh tịnh. Tâm địa chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, từ bi thì sắc tướng của chúng ta tự nhiên đoan nghiêm. Bạn lại có thể tu tích công đức, phàm hễ những việc lợi ích xã hội đại chúng nhất định phải làm được, làm được càng nhiều càng tốt, làm được càng lớn càng tốt. Đoạn ác tu thiện, tích lũy công đức, tướng hảo của bạn mới có thể đầy đủ. Cái này không phải là tự thọ dụng, mà là vì tha thọ dụng, vì để tiếp dẫn tất cả đại chúng rộng lớn, chúng ta không thể không có cách làm như vậy. Cho nên Bồ Tát mỗi niệm đều vì chúng

sanh, mỗi hạnh đều vì tất cả chúng sanh, đích thực không hề vì chính mình. Vì chính mình thì sai rồi. Tất cả đều là vì chúng sanh. Chúng ta phải từ ngay chỗ này mà học tập.

* * *

Đoạn nhỏ thứ ba là "*tối thượng lợi lạc*".

Kinh văn: "**Thủ trung thường xuất, vô tận chi bảo, trang nghiêm chi cụ, nhất thiết sở tu, tối thượng chi vật, lợi lạc hữu tình**".

Đoạn này chính là tu bố thí cúng dường. Ở trong Phật pháp quy nạp làm ba khóa mục: "Tứ nhiếp, Lục độ, Phổ Hiền mười nguyện", đây chính là "*thủ trung thường xuất vô tận chi bảo*". Ngay trong Bồ Tát có "Bảo Thủ Bồ Tát", có "Diệu Tý Bồ Tát". Thiên Thai trên lầu bốn Cư Sĩ Lâm chúng ta, chúng ta có cúng dường Bồ Tát Quán Âm Thiên Thủ. Bảo Thủ, Diệu Tý, Thiên Thủ đều là biểu thị cái ý này, đều là đại biểu Bồ Tát hoan hỷ bố thí. Tâm niệm phàm phu chúng ta trái ngược với Bồ Tát. Phàm phu bỏn xẻn, không chịu bố thí, thường hay nghĩ đến đời sống chúng ta vô cùng gian nan, tiền tài này có được không dễ dàng, cho nên đối với bố thí tài liền cảm thấy e ngại, thế là không dám phát ra cái tâm này. Kỳ thực, quan niệm này là sai lầm.

Tại vì sao bạn gặp phải gian nan đến như vậy, khổ cực đến như vậy? Bạn không hiểu rõ đạo lý này. Đạo lý này chính là bởi vì bạn không có tu tài bố thí. Phước báo, quá khứ đời nay đều là tu tích được. Ở trên Kinh Phật nói với chúng ta, chúng ta phải có thể hiểu, phải có thể thể hội, tài vật càng bố thí càng nhiều.

"*Thủ trung thường xuất vô tận chi bảo*", lời nói này là thật không phải là giả, Bồ Tát có thể, xin nói với các vị, chúng ta mỗi người đều có thể, vấn đề chính là bạn có chịu bố thí hay không. Càng thí càng nhiều. Không chịu bố thí thì khó rồi, mãi mãi thiếu kém. Sự việc này đích thực rất khó dạy người tin tưởng, chỉ có chính mình chân thật y giáo phụng hành thì họ mới có thể thể hội đến được.

Bố thí tài thì được tiền tài, bố thí pháp thì được thông minh trí tuệ, bố thí vô úy thì được khỏe mạnh sống lâu. Tài phú, thông minh, khỏe mạnh sống lâu đều là chúng ta mong cầu. Không luận cổ kim trong ngoài, tôn giáo khác nhau, chủng tộc khác nhau, nhắc đến ba sự việc này mỗi người đều mong cầu, đều cần, họ sẽ không cự tuyệt. Làm thế nào cầu được? Nhà Phật thường nói: "*Phật thị môn trung hữu cầu tất ứng*", lời nói này có thật hay không? Ngàn vạn lần chính xác, đích thực hữu cầu tất ứng. Chúng ta phải hiểu được đạo lý để cầu, phải hiểu được

phương pháp để cầu. Như lý như pháp mà cầu, nhất định đạt được. Thế nhưng các vị phải nên biết, đạt được không thể giữ được, không thể chiếm cho riêng mình. Đạo lý này người hiểu được càng ít. Tại vì không thể chiếm cho riêng ta? Không thể giữ được. Không chỉ thế gian bao gồm tất cả tài vật không thể giữ được, mà chính ngay đến cái thân này của chúng ta cũng không thể giữ được. Thử hỏi, có thứ nào bạn có thể giữ được chứ? Cái thân này sát na đang già yếu. Người già không phải từng năm từng năm mà già, không phải từng ngày từng ngày mà già, mà sát na đang già yếu đi. Bạn biết hay không? Ngay cái thân này đều không giữ được, huống hồ vật ở ngoài thân. Chúng ta hiểu rõ đạo lý này. Tiền tài có được do nguyên nhân gì? Là bởi vì bạn tu nhân cảm quả. Cái nhân đó phải mãi mãi không ngừng tu tích, quyết định không thể ngừng nghỉ. Cũng giống như chúng ta nói học tập, đời đời kiếp kiếp mãi không gián đoạn, vẫn đang học tập. Chúng ta tu bố thí, tu tài bố thí, tu pháp bố thí, tu vô úy bố thí cũng là vĩnh viễn không có ngừng nghỉ. Cho nên "xả đắc", bạn xả nhất định có đắc, khi có được cái được đó cũng phải đem nó xả hết, đem cái được đó lại xả hết, như vậy càng xả càng nhiều, như vậy là "*thủ trung tài thường xuất vô tận chi bảo*". Đạo lý này là như vậy. Đây là chân tướng sự thật.

"*Trang nghiêm chi cụ, nhất thiết sở tu, tối thượng chi vật*". Tất cả chúng sanh sinh hoạt ở thế gian này, thọ dụng không ngoài hai loại lớn, một cái là vật chất, một cái là tinh thần. Hai loại thọ dụng này, vật chất không sánh được với tinh thần, hay nói cách khác, đời sống tinh thần vĩnh viễn siêu vượt đời sống vật chất. Trong đời sống tinh thần có thọ dụng chân thật, trong đời sống vật chất không có, thế là chúng ta liền nghĩ đến cái gì là "trang nghiêm chi cụ", cái gì là "tối thượng chi vật"? Mục đích ở lợi lạc hữu tình. Ở chỗ này chúng ta nhất định phải có thể ghi nhớ, Phật pháp ở thế gian xây dựng tông chỉ là gì? Trong Kinh luận thường nói tám chữ: "*Phá mê khai ngộ, lìa khổ được vui*". Bạn hiểu rõ cái tông chỉ này, bạn mới biết được chỗ này đã nói "*trang nghiêm chi cụ, tối thượng chi vật*" là gì. Chúng ta phải nên cho chúng sanh cái gì? Giúp đỡ chúng sanh phá mê khai ngộ. Chúng sanh khổ là từ mê mà ra, chúng sanh vui là từ giác ngộ mà ra, chúng ta phải giúp họ lìa khổ được vui. Lìa khổ được vui là quả báo, nhân của nó chính là phá mê khai ngộ. Sự việc này chỉ có Bồ Tát làm đến được. Bồ Tát làm thế nào? Bản thân họ giác ngộ rồi, cho nên họ mới có thể giúp người khác. Chính mình chưa giác ngộ, làm sao có thể giúp người khác? Thế nên vào quá khứ, Bồ Tát làm cái sự việc này.

"*Trang nghiêm chi cụ*" không ngoài là xây dựng đạo tràng, đây là trang nghiêm chi cụ. "*Tối thượng chi vật*" không gì hơn hoằng pháp lợi sanh. Ngày trước là quốc gia làm, đó là đế vương hiểu được tu phước, xây đạo tràng hoằng dương Phật pháp. Các trưởng giả, cư sĩ, đại đức hiểu được, cho nên không ngoài toàn tâm toàn lực đang làm tốt giáo dục tôn giáo. Đây là "*nhất thiết sở tu, tối thượng chi vật*". Trong đó điều kiện quan trọng nhất… Hiện tại vào Thời kỳ Mạt Pháp của Phật, ở trên toàn thế giới Phật giáo đang ở trong hoàn cảnh suy yếu đến cùng tột, chúng ta phải làm thế nào? Xây đạo tràng không khó, sau khi đạo tràng xây xong, không có người đến giảng Kinh hoằng pháp. Đây chính là từ trước lão cư sĩ Lý Bỉnh Nam thường nói: "*Hữu miếu vô đạo, bất năng hưng giáo*". Cho nên ngày nay phong khí xây dựng đạo tràng rất thạnh, nhưng sự việc hoằng pháp này đã bị quên mất rồi. Đạo tràng xây dựng được nguy nga tráng lệ mục đích ở đâu? Chiêu dụ người đến tham quan du lịch, làm thành cảnh điểm tham quan, thu lấy lợi nhuận từ phương diện này, trái ngược với nguyện vọng "lợi lạc hữu tình" của Bồ Tát. Việc này chúng ta phải nên hiểu.

Ngày trước, thời Nam Bắc triều, Lương Võ Đế là đại hộ pháp của nhà Phật chúng ta. Ông dùng quyền lực của quốc vương hộ trì Phật pháp. Ở trong khu vực quản hạt của ông, ông đã xây dựng 480 ngôi chùa miếu. Ông ưa thích người xuất gia, cho nên độ người xuất gia có đến mấy mươi vạn người. Ông vô cùng ưa thích người xuất gia, ông hộ pháp. Tổ sư Đạt Ma lúc đó đi đến Trung Quốc, họ hai người gặp nhau, Lương Võ Đế liền đem những sự nghiệp mà ông đã làm được trong nhà Phật khoe khoang với Tổ sư Đạt Ma: "*Công đức trẫm đã làm có lớn hay không?*". Tổ sư Đạt Ma thành thật nói với ông một câu: "*Tuyệt nhiên không có công đức gì!*". Các vị đồng tu tỉ mỉ nghĩ đến câu nói này, vào lúc đó Lương Võ Đế xây dựng nhiều đạo tràng như vậy "tuyệt nhiên không có công đức gì", ngày nay các vị xây được bao nhiêu đạo tràng? Còn nói chính mình công đức rất lớn.

Ở ngay chỗ này tôi sợ các đồng tu nghi hoặc, tôi sẽ sơ lược giải thích. Công đức và phước đức không giống nhau. Công đức có thể liễu sanh tử ra khỏi ba cõi. Đoạn ác tu thiện, phá mê khai ngộ là công đức. Nếu như mười ác chưa đoạn, làm tất cả thiện hạnh đều là thuộc về phước đức. Nếu như năm xưa, Lương Võ Đế hỏi Tổ sư Đạt Ma: "*Phước đức của trẫm có lớn hay không?*". Tổ sư Đạt Ma nhất định nói: "*Rất to, rất lớn!*". Ông ấy tu phước báo, không phải công đức. Việc này chúng ta phải phân biệt rõ ràng. Phước đức lớn hơn, nhiều nhất là sanh lên trời làm vua trời, không thể liễu sanh tử, không thể ra ba cõi. Việc này các đồng tu

nhất định phải ghi nhớ. Công đức thì không như vậy. Công đức bạn xem, trì giới có công, quả của họ là được định, họ có thể được định. Định là đức. Trì giới là công, định là đức. Tu định được công, khai huệ là đức, cái quả báo này không như nhau. Cho nên, công đức và phước đức chúng ta phải phân biệt cho rõ ràng.

Ngày nay, ở trong hoàn cảnh của chúng ta cư trú này, phải nên tu đại công đức. Đại công đức, không vì chính mình chính là công đức, vì chúng sanh là công đức, vì chính mình là phước đức. Vì chính mình không thể ra khỏi sáu cõi luân hồi, vì chúng sanh liền siêu việt. Mỗi niệm vì chúng sanh, quyết định không vì chính mình, hy vọng mọi người ghi nhớ. Vì xã hội, vì quốc gia, vì thế giới, vì chúng sanh, không nên vì chính mình, lợi ích mà bạn đạt được không thể nghĩ bàn. Vì chính mình thì sai. Vì chính mình đều biến thành phước báo. Cho dù hưởng thiên phước, thiên phước hưởng hết rồi vẫn cứ phải đọa lạc, cho nên nó là không cứu cánh. Chắc chắn không vì chính mình, phải làm đại công đức. Đại công đức nhất định phải vận dụng khoa học kỹ thuật cao của hiện đại. Như chúng ta hiện tại dùng đường truyền quốc tế để truyền bá, chúng ta giảng Kinh ở ngay hiện trường này, toàn thế giới ở ngay thời gian này thông qua trang web của chúng ta thảy đều có thể nhận được. Đây là đạo tràng của thế kỷ 21, không ở chùa miếu lớn nhỏ, mà ở công cụ truyền thông hiện đại của bạn. Một gian phòng nhỏ hơn đây, tôi ở đây giảng Kinh nói pháp, người toàn thế giới đều nghe được, đây là đại đạo tràng. Phải hiểu được vận dụng khoa học kỹ thuật. Nếu hiểu được dùng phương pháp hiện đại hóa, chúng ta giảng Kinh, đối với người hiện đại mà nói, đây là bậc nhất. Người có thể nghe, người có thể lý giải tuyệt nhiên không nhiều, thế nhưng việc làm này vô cùng quan trọng. Đây là tư liệu bậc nhất, hy vọng người chân thật có thể nghe hiểu, người nghe được tường tận phát đại tâm. Sau khi bạn hiểu được, tốt nhất có thể đem nó biên thành kịch bản, dùng phương pháp kịch truyền hình dài tập để phát triển. Người trên toàn thế giới mỗi nơi đều ưa thích xem kịch dài tập, ngày ngày ngồi bên cạnh truyền hình. Dùng phương pháp này mà phát triển.

Hiện tại chúng ta ở chỗ này cũng vừa mới bắt đầu làm hai tập "Liễu Phàm Tứ Huấn", dùng phương thức phim truyền hình để thúc đẩy. Đừng xem thường hai đĩa này, hiệu quả lớn hơn rất nhiều so với tôi ngồi trên bục giảng khổ cực mà giảng qua một lần "Liễu Phàm Tứ Huấn". Thế nhưng hai đĩa này thời gian quá ngắn, thực tế mà nói vẫn là không đủ, cho nên chúng ta hy vọng tương lai có thể dàn dựng được sáu đĩa (cũng không nên quá nhiều), khiến cho nội dùng càng đầy đủ hơn, đem nó phối thành các loại ngôn ngữ khác nhau, liền có thể lưu thông

đến toàn thế giới. Đây là "*nhất thiết sở tu, tối thượng chi vật*". "*Tối thượng chi vật*" chính là cái thứ này. Tốt nhất có thể từ vệ tinh, đài truyền hình mà phát sóng, người thu nghe sẽ càng nhiều. Nên dùng phương pháp này để "lợi lạc hữu tình". Hy vọng đồng tu chúng ta đều có thể có khái niệm này. Tương lai nhân duyên chín muồi, chính sách nước nhà thay đổi, giáo học tôn giáo có thể phát chiếu rộng rãi trên truyền hình. Chúng ta phải ở trên đại sự nghiệp này dốc một phần sức lực. Đương nhiên rất hy vọng là các vị có thể tham dự, tương lai dàn dựng phim truyền hình, hy vọng mọi người có thể phát tâm tham dự. Công đức này vô lượng vô biên.

Tốt rồi, hôm nay thời gian hết rồi, chúng ta chỉ học đến đây thôi.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ